

DHOMA E POSAÇME E GJYKATËS SUPREME TË KOSOVËS PËR ÇËSHTJE QË LIDHEN ME AGJENCINË KOSOVARE TË PRIVATIZIMIT	SPECIAL CHAMBER OF THE SUPREME COURT OF KOSOVO ON PRIVATIZATION AGENCY OF KOSOVO RELATED MATTERS	POSEBNA KOMORA VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODMOSE NA KOSOVSKU AGENCIJU ZA PRIVATIZACIJU
--	---	--

11. maj 2012. godine

SCC – 08 – 0304

A.Đ., iz XXe

kojeg zastupa XX, advokat iz XX

tužilac

protiv

1. PIK-a „XX“, XX

2. Kosovske agencije za privatizaciju, Ul. Ilir Konushevci br.8, Priština

tuženih

Specijalno veće sastavljeno od Alfreda Grafa von Keyserlingka, predsednika veća, Shkelzena Sylaja i Ilmija Bajramija, sudija, donosi sledeću

P R E S U D U

- 1. Odbija se tužbeni zahtev kao neosnovan.**
- 2. Tužilac je obavezan da plati sudske takse u iznosu od 125 evra.**

Činjenični kontekst i istorijat postupka

Dana 22. decembra 2008. godine tužilac je podneo svojinsku tužbu za katastarsku parcelu br. 1467/2, u površini od 0.47.33 ha, na mestu zvanom „Slani potok“, katastarska opština Čaglavica, upisanu na ime „XX“, po posedovnom listu br. 222, opština Priština. On traži upis imovine na svoje ime u službi za katastar i naknadu troškova postupka.

Tužiočev otac, čiji je jedini naslednik tužilac, bio je suvlasnik napred navedene parcele zajedno sa S.T., R.T. i L.T. Komisija za arondaciju Skupštine opštine Priština je rešenjem br. 35/63 od 24. januara 1964. godine dodelila napred navedenu imovinu PIK-u „XX“ u zamenu za katastarsku parcelu br. 273, u površini od 0.54.43 ha, KO Čaglavica, opština Priština. U tom rešenju samo je A.T. naznačen kao vlasnik parcele br. 1467/2.

Parcela br. 273 nikad nije bila preneti niti upisana na tužioca ili njegovog oca, a kasnije je upisana na ime drugih fizičkih lica. Umesto toga, tužiočev otac i tužilac su bez ikakvog prekida nastavili da obrađuju predašnju parcelu br. 1467/2. Razlog za to je da je DP izjavilo tužiočevom ocu da će DP da obavi sve poslove u vezi s dokumentima radi upisa promene stanja u vezi sa zemljištem i da oni mogu da nastave da obrađuju svoje predašnje zemljište sve dok taj postupak traje. Ni tužilac ni njegov otac nikad nisu pokrenuli upravni spor, sudski postupak, niti podneli zahtev za upis promena u katastar kad je reč o imovini koja je trebalo

da im bude dodeljena u zamenu. Katastarska parcela br. 273 nikad nije bila u posedu tužiočeve porodice, dok je katastarska parcela br. 1467/2 ostala u posedu tužiočeve porodice.

Dana 2. juna 2009. godine tužilac je dostavio potvrdu opštine Priština od 25. maja 2009. godine o sadašnjem stanju i istorijatu promena na nepokretnosti: katastarska parcela br. 1467/2 upisana je kao imovina u društvenoj svojini, na ime PIK-a „XX“, dok je katastarska parcela br. 273 pre 1999. godine bila upisana na ime četvero suvlasnika, naime J., M., S. i S.J., a nakon 2005. godine bila je podeljena između 11 lica.

Dana 14. januara 2010. godine Kosovska agencija za privatizaciju (KAP) kao upravnik tuženog DP-a pozvana je da stupi u parnicu kao drugotužena.

U svom odgovoru na tužbu od 19. februara 2010. godine KAP tvrdi da tužba treba da bude odbačena kao neprihvatljiva ili odbijena kao neosnovana. KAP je mišljenja da rešenje o arondaciji kao pravno obavezujuće rešenje doneto u upravnom postupku ne može da bude poništeno putem novog parničnog postupka.

Dana 20. januara 2011. godine sudsko veće donelo je rešenje kojim je tužbeni zahtev odbijen kao neosnovan. Sud je bio mišljenja da rešenje o arondaciji iz 1964. godine nije bilo osporeno u skladu sa Zakonom o opštem upravnom postupku iz 1986. godine i da bi svojina na razmenjenoj imovini bila pitanje izvršenja rešenja, a ne njegove valjanosti. Svojinska tužba po osnovu održaja bila bi neosnovana na osnovu člana 20. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima (br. 6/1980).

Dana 2. decembra 2011. godine žalbeno veće PKVS ukinulo je rešenje sudskog veća i predmet vratilo na ponovni postupak. Žalbeno veće bilo je mišljenja da je prvostepeni sud pogrešno primenio zakon koji nije bio na snazi u vreme pobijanog rešenja (Zakon o opštem upravnom postupku iz 1986. godine), a da je ta stvar uređena članom 68(f)¹ Zakona o izmenama i dopunama Zakona o iskorišćavanju poljoprivrednog zemljišta (SL 49 SFRJ od 30. decembra 1962. godine), koji predviđa da se protiv rešenja opštinskog narodnog odbora ne može voditi upravni spor. Prema tome, tužilac nije imao mogućnost da ospori rešenje o eksproprijaciji. Dalje, tužbu treba tretirati kao svojinsku tužbu kojom se osporava eksproprijacija. Žalbeno veće potvrdilo je da je tužiočev tužbeni zahtev zasnovan na održaju neosnovan. Žalbeno veće je bilo mišljenja da će prvostepeni sud morati da zauzme stav o osnovu koji je prema tužiocu prouzrokovao nevaljanost eksproprijacije.

Dana 17. aprila 2012. godine tužilac je dostavio predlog za proširenje tužbe, kojim su L.T., R.T. i S.T. zahtevali da stupe u parnicu u svojstvu tužilaca. Tužilac je predao rešenje o nasleđivanju od 21. januara 1960. godine, na osnovu kojeg su za naslednike J.T. oglašeni A.T., S.T., R.T. i L.T. On tvrdi da su oni nasledili spornu imovinu zajedno s njegovim ocem. Međutim, imovina je pogrešno eksproprijisana samo od tužiočevog oca, te je prema tome rešenje o eksproprijaciji ništavo.

Na ročištu održanom dana 19. aprila 2012. godine PKVS je odbila proširenje tužbe zbog toga što je tuženi odbio da da svoj pristanak na proširenje, a tužba je mogla da bude proširena ranije i greškom nije proširena ranije (član 258.4a Zakona o parničnom postupku).

Obrazloženje

---

¹ Član 68d u izvornom tekstu zakona na srpskom jeziku.

Tužilac je samo A.Đ., a ne S.T., R.T. i L.T. Sud nije dozvolio dodatne tužioce zbog toga što se tuženi tome usprotivio, a odlučivanje i o tim dodatnim tužiocima zahtevalo bi odlaganje. Sud je bio mišljenja da je tužilac koji je podneo predlog za obuhvatanje dodatnih tužilaca tek nakon postupka koji se vodi duže od tri godine i samo dva dana pre završnog ročišta postupio pogrešno (član 258.4a Zakona o parničnom postupku).

Tužbeni zahtev je neosnovan.

To proizilazi već iz činjenice da tužilac tužbom od 22. decembra 2008. godine zahteva da mu se parcela br. 1467/2 preda i da se on upiše kao vlasnik te parcele, iako je svojim podneskom od 17. aprila 2012. godine pojasnio da je njegov pravni prethodnik, T.J.A., bio samo jedan od četvoro suvlasnika parcele. Tužilac bi mogao da nasledi samo ono što je bilo u svojini njegovog prethodnika. Dakle, čak i kad bi rešenje Komisije za arondaciju Skupštine opštine Priština br. 35/63 od 24. januara 1964. godine bilo nevažeće, parcela br. 1467/2 danas ne bi mogla da bude predata samo tužiocu i ne bi samo on mogao da bude upisan u katastar. I drugi vlasnici bi onda imali pravo da budu upisani kao vlasnici.

Ali, čak i nezavisno od napred navedenog, tužbeni zahtev je neosnovan.

Pobijano rešenje donela je Komisija za arondaciju opštine Priština na osnovu Zakona o iskorišćavanju poljoprivrednog zemljišta („Službeni list FNRJ“ br. 43/59) u vezi s Ukazom br. 53 od 31. decembra 1962. godine, „Službeni list FNRJ“, 1962. godine (osim toga, u rešenju se ne navodi ukaz). Te odredbe propisuju postupak za arondaciju zemljišta u korist poljoprivrednih organizacija.

Na osnovu napred navedenog zakona, rešenje o arondaciji može se pobijati iz dva različita razloga u dva različita postupka:

1. žalbom republičkom organu uprave nadležnom za poslove poljoprivrede (član 65. stav 3 i član 66 stav 1 Zakona o iskorišćavanju poljoprivrednog zemljišta). Ta žalba ne može da se odnosi na naknadu.
2. samo u vezi s naknadom, predlogom da sud utvrdi naknadu putem vanparničnog postupka (član 66. stav 2 i 3 Zakona o iskorišćavanju poljoprivrednog zemljišta).

Međutim, napred navedeni Ukaz iz 1962. godine ograničava pravni lek:

Na osnovu tog Ukaza, povraćaj u pređašnje stanje i obnavljanje postupka više nisu bili dopušteni u komasacionom postupku (član 68j²). To znači da tužilac nije imao na raspolaganju pravni lek za povraćaj parcele br. 1467/2. U tom obimu rešenje o arondaciji ostalo je konačno.

Međutim, tužilac sad ne može da traži da se rešenje o arondaciji ukine i da mu se vrati njegova parcela br. 1467/2.

Tužilac osporava rešenje o arondaciji po dva osnova:

1. U rešenju je naznačen samo jedan od četiri suvlasnika.
2. Zemljište koje je obećano u zamenu nikad nije dato tužiocu ni njegovom ocu.

Prvi prigovor tužilac ne može da istakne zbog toga što je njegov otac, od kojeg potiče njegovo pravo, naznačen u rešenju o arondaciji. Činjenica da drugo troje suvlasnika nije

---

² Član 68i u izvornom tekstu zakona na srpskom jeziku.

naznačeno ne utiče na položaj tužioca. Kad je reč o tužiocu, rešenje o arondaciji je bilo po zakonu pravilno.

Drugi prigovor ne odnosi se na zakonitost rešenja o arondaciji, već samo na njegovo izvršenje. Rešenje o arondaciji ostalo je neizvršeno u tom obimu što tužilac nije dobio parcelu br. 273. Ali, to nije parcela koju tužilac traži u predmetu o kojem je ovde reč.

Prema mišljenju žalbenog veća u rešenju ASC-11-0045 od 2. decembra 2011. godine, tužilac nije stekao svojinu na zemljišnoj parceli ni održajem, pošto zakon koji je bio važeći u to vreme nije predviđao tu mogućnost. Zakon o izmenama i dopunama Zakona o osnovnim svojinskopравnim odnosima iz 1996. godine ukinuo je zabranu sticanja državne/društvene imovine održajem. Tužilac bi morao da dokaže 20 godina neprekidnog poseda od dana stupanja na snagu tog zakona.

Sud je takođe smatrao da je DP dozvolilo tužiocu da nastavi da obrađuje svoju pređašnju parcelu br. 1467/2 dok DP ne obavi poslove u vezi s dokumentacijom neophodnom za prenos zemljišta datog u zamenu i da DP to nikad nije učinilo. Ta činjenica mogla je da tužiocu da pravo poseda, ali ne svojinu ili pravo na sticanje svojine.

Budući da tužilac nije vlasnik parcele br. 1467/2 i budući da nema pravo da postane vlasnik parcele br. 1467/2, tužbeni zahtev odbija se kao neosnovan.

Troškovi

Na osnovu člana 12 Zakona o Posebnoj komori i u skladu s Dodatnim pravilima postupka Posebne komore u vezi sa sudskim taksama, koja su na snazi od 13. decembra 2010. godine, takse Komore na osnovu člana 10 Administrativnog uputstva br. 2008/02 (AU) Sudskog saveta Kosova iznose kako sledi:

Iznos takse za podnošenje tužbe uređen tarifnim brojem 10.1 tarife iz Administrativnog uputstva (AU) je 50 evra, budući da specijalno veće smatra da vrednost predmeta spora spada u kategoriju od 5.001 do 10.000 evra, uzimajući u obzir veličinu predmetnog zemljišta. Tarifni broj 10.12 tarife AU propisuje da se za odluku u prvom stepenu na osnovu vrednosti predmeta spora plaća taksa po tarifnom broju 10.1, koja iznosi 50 evra.

Sudska taksa po tarifnom broju 10.1 (podnošenje tužbe)	50 evra
Sudska taksa po tarifnom broju 10.12 (odluka)	50 evra
Sudska taksa po tarifnom broju 10.21 (žalbeni postupak)	100 evra

Ukupno	200 evra
--------	----------

Troškove postupka snosi stranka koja ne uspe u parnici, ovde je to tužilac.

Tužilac je već platio iznos od 75 evra, te je shodno tome tužilac dužan da plati Posebnoj komori preostali iznos od 125 evra.

Pravni lek

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 21 dana žalbenom veću Posebne komore. **Podnosilac žalbe** takođe mora da dostavi žalbu drugoj stranci i da je podnese sudskom veću, sve u roku od 21 dana. Podnosilac žalbe mora da dostavi žalbenom veću dokaz da je dostavio žalbu i drugoj stranci.

Propisani rok počinje da teče u ponoć na dan kad je podnosiocu žalbe uručena presuda u pisanom obliku.

Žalbeno veće odbacuje žalbu kao neprihvatljivu ukoliko je podnosilac žalbe ne izjavi u propisanom roku.

Tuženi može da podnese odgovor žalbenom veću u roku od 21 dana od dana kad mu je dostavljena žalba, podnoseći odgovor i podnosiocu žalbe i drugoj strani.

Podnosilac žalbe zatim ima na raspolaganju 21 dan od dana prijema odgovora na svoju žalbu da podnese žalbenom veću i da dostavi drugoj stranci svoj odgovor. Druga stranka zatim ima na raspolaganju 21 dan od dana prijema odgovora podnosioca žalbe da dostavi podnosiocu žalbe i žalbenom veću svoj protivodgovor.

Alfred Graf von Keyserlingk, predsednik veća

[potpisano]

Interni nalog:

Dostaviti ovu presudu strankama